

УДК 352.07: 338.46

Н. Г. Дутко,  
к. держ. упр., доцент кафедри управління у сфері цивільного захисту,  
Черкаський інститут пожежної безпеки імені Героїв Чорнобиля НУЦЗ України  
ORCID ID: 0000-0002-4624-4807

DOI: 10.32702/2306-6814.2020.4.109

## ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО: ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

N. Dutko,  
PhD in Public Administration, Associate Professor of Management in the field of civil protection,  
Cherkasy Institute of Fire Safety named after the Chernobyl Heroes of the National Science Center of Ukraine

### PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIP: DEVELOPMENT PROSPECTS

**У статті проаналізовано підходи до визначення поняття сутності державно-приватного партнерства, а також узагальнено основні його ознаки, розглянуто нормативно-правове забезпечення, визначено проблеми для розвитку державно-приватного співробітництва та шляхи їх вирішення.**

**Співробітництво органів публічної влади та приватного сектору для вирішення суспільно значущих завдань має давню історію. Проте найбільш актуальним державно-приватне партнерство стало в останні десятиріччя.**

**В умовах, коли відбувається становлення політичної, економічної, правової, соціальної позиції органів державної влади стосовно досягнення партнерської взаємодії щодо реалізації програм соціально-економічного розвитку, інвестиційних та інфраструктурних проектів, дослідження поняття державно-приватного партнерства, його ознак, правового забезпечення, виявлення проблем для його розвитку, є особливо важливим. Застосування позитивного досвіду реалізації проектів державно-приватного партнерства дає змогу органам державної і місцевої влади вирішити низку проблем в інфраструктурі господарчого комплексу, для підвищення якості послуг та ефективності їх надання.**

**The article analyzes the approaches to defining the notion of the essence of public-private partnership, as well as summarizes its main features, considers the regulatory support, identifies problems for the development of public-private cooperation and ways of solving them.**

**The cooperation of public authorities and the private sector in addressing socially significant issues has a long history. However, public-private partnerships have become the most relevant in recent decades.**

**In conditions of political, economic, legal, social position of the state authorities regarding the achievement of partnership cooperation in the implementation of socio-economic development programs, investment and infrastructure projects, the study of the concept of public-private partnership, its features, legal support, identification of problems for its development is especially important.**

**Today, Ukraine needs significant amounts of financial resources for capital construction, purchase of equipment, development of social infrastructure facilities, as well as providing the population with better services. However, ensuring a high and sustainable pace of development at the regional and local levels is impossible without effective partnerships between state authorities, local government with private sector representatives.**

**Socio-economic development programs focused only at the use of budget funds do not allow local authorities to effectively develop territories and carry out important projects. Applying positive experience in implementing public-private partnership projects enables state and local authorities to solve a number of problems in the infrastructure of an economic complex, to improve the quality of services and their efficiency.**

**The mechanisms of public-private partnership at the regional local level are especially relevant in the conditions of financial and economic crisis, creating conditions and introducing new forms of management and transformation of investment strategy, integrated approach to ensure a proper investment climate, development of innovative technologies.**

**However, an effective partnership can only be achieved by transferring the strategic reality of the project to the state-private partnership, which is a clear legal regulation of the state-private model.**

**Ключові слова:** державно-приватне партнерство, нормативно-правове забезпечення, органи державної влади, органи місцевого самоврядування, приватні партнери.

**Key words:** public-private partnership, regulatory support, public authorities, local self-government bodies, private partners.

### ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ТА ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

Сьогодні в Україні проблема нових можливостей для розвитку бізнесу із застосуванням механізмів дер-

жавно-приватного партнерства стає все більш актуальною. Наявність суперечностей розвитку державно-приватного партнерства в Україні потребує проведення дослідження, за допомогою якого можна виявити ключові проблеми щодо його розвитку та визначити шляхи

їх вирішення. Попри велику кількість наукових робіт щодо впровадження державно-приватного партнерства, залишаються недостатньо дослідженими питання правового забезпечення, підвищення ефективності діяльності державного і приватного секторів для запровадження механізму розширення меж державно-приватної взаємодії.

## АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Вивчення та дослідження різних аспектів взаємодії органів державної влади і приватного сектору викликає науковий інтерес з огляду на формування практики ефективної управлінської діяльності українських міст. Проблема становлення та розвитку інституту партнерства, інституціональному аналізу особливостей взаємодії органів влади та недержавного сектору присвячені дослідження сучасних вітчизняних фахівців і науковців: О.В. Берданової, Н.М. Бондар, В.М. Вакуленка, О.І. Василевої, О.Вінник, О.М. Десятьок, І.В. Запатріної, Ю.П. Лебединського, Н.А. Сич, В.П. Удовиченка.

Партнерство держави та бізнесу розглядається у працях таких зарубіжних учених: В.І. Агроскін, М.Н. Афанасьєв, С.Ю. Глазьєв, В.Г. Варнавський, М.В. Вілісов, О.І. Грищенко, Г.В. Горланова, М.Б. Джеррард, В.Н. Мочальников, Л.І. Єфімов, В.А. Михєєв, В.Є. Манжиков, К.Р. Макконел, Д.А. Розенков, Є.А. Коровін, Л. О'Тула, В. Ребок, В.І. Якунін.

## МЕТА СТАТТІ

Мета публікації полягає в аналізі підходів до визначення поняття сутності державно-приватного партнерства, в узагальненні його основних ознак, розгляді нормативно-правового забезпечення, визначенні основних проблем для розвитку державно-приватного співробітництва та шляхів їх вирішення.

## ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ

Поняття терміну "Public Private Partnership" визначається як "публічно-приватне партнерство", "державно-приватне партнерство", "приватно-державне партнерство".

Державно-приватне партнерство у світовій практиці трактується у двох аспектах: по-перше, як система відносин держави й бізнесу, що широко використовується як інструмент економічного й соціального розвитку на міжнародних, національних, регіональних, місцевих рівнях; по-друге, як конкретні проекти, реалізовані спільно державними органами й приватними компаніями на базі об'єктів державної й муніципальної власності [1, с. 12, 21].

Сучасні українські науковці в дослідженнях використовують термін "державно-приватне партнерство", що відтворює сутність відносин органів державної влади, органів місцевого самоврядування та приватних партнерів. Однак цей підхід до розуміння поняття державно-приватного партнерства визначає взаємодію держави та приватного сектору, виключаючи співпрацю громадянських інститутів в соціальній, політичній, економічній сферах суспільної діяльності.

Згідно з підходами Європейської комісії, запропонованими у 2003 р., державно-приватне партнерство —

передача приватному сектору частини повноважень, відповідальності та ризиків щодо реалізації інвестиційних проектів, які традиційно впроваджувалися чи фінансувалися державним сектором. В англосаксонських країнах, на території Європейського Союзу поширеним є визначення цієї системи як ППП — публічно-приватне партнерство (PPP — Public-Private Partnership) [2; 3].

Сам термін "публічно-приватне партнерство" є перекладом англійського терміну "Public-Private partnership (PPP)" і давно застосовується у зарубіжних державах: Франції, Великобританії, США, Канаді, Австрії, Бельгії, Данії, Австралії, Ізраїлі, Ірландії, Фінляндії, Іспанії, Португалії, Греції, Південній Кореї, Сінгапурі, Чехії [4, с. 19].

Слід зазначити, що в якості публічного партнера в практиці інших держав задіяні не лише органи державної влади, органи місцевого самоврядування, але також благодійні фонди та громадські організації.

У матеріалах "Зеленої Книги" про публічно-приватне партнерство (Green Paper on public-private partnerships and Community law on public contracts and concessions), відмічено, що публічно-приватне партнерство розвивається у країнах Європейського Союзу високими темпами у таких сферах: охорона здоров'я, освіта, туризм, соціальне страхування, житлово-комунальна, енергетика, наукові дослідження, громадська безпека.

У "Зеленій Книзі" про публічно-приватне партнерство визначено, що публічно-приватні партнерства є формою співробітництва між органами державної влади та бізнесовими структурами, які створюються і реалізуються з метою забезпечити втілення проектів або для надання послуг громадськості [5, с. 45; 6; 7].

Це визначення розкриває нові підходи до сутності партнерства: публічно-приватні партнерства відносяться до форм співпраці між публічними органами влади та бізнесу, які покликані забезпечити фінансування, будівництво, ремонт, управління і підтримку інфраструктури або надання послуг. В якості публічного органу влади можуть виступати органи державної влади, органи місцевого самоврядування а також публічні організації та фонди.

Голова компанії "Британські державно-приватні партнерства" М.Б. Джеррард [8], визначає, що партнерства створюються і діють на межі державного і приватного секторів господарства, при цьому не являються націоналізованими чи приватизованими активами та послугами, тобто політично вони організують той шлях, за допомогою якого держава може надавати населенню деякі громадські послуги. Система взаємодії державного та приватного секторів поєднує в собі елементи ринкових відносин, узгоджуючи економічні та політичні інтереси сторін за оптимального розподілу ресурсів, відповідальності та ризиків.

З огляду на це можна стверджувати, що характерною рисою державно-приватних партнерств є розподіл інвестицій, ризику, відповідальності за спорудження та експлуатацію об'єкту інфраструктури та винагороди за послуги, які надаються, що є чітко обумовленим у договірному порядку.

Отже, сутність державно-приватного партнерства визначається узгодженістю завдань, гармонізацією су-

спільних та приватних інтересів, як регулюючий засіб органів державної влади, органів місцевого самоврядування для соціально-економічного розвитку територій. Державно-приватне партнерство є інструментом у сфері розвитку соціальної інфраструктури, виконання органів влади своїх обов'язків і завдань для суспільства, забезпечення добробуту та якісних послуг, конструктивної взаємодії на політичному рівні.

Узагальнюючи ознаки державно-приватного партнерства, представлені в різних визначеннях, можна стверджувати, що основними з них є:

- об'єднання активів та управлінських навичок як державних інституцій, громадського, так і приватного секторів;

- отримання спільної вигоди, що характеризується економією ресурсів органів державної влади та отриманням прибутку як від використання державних активів, так і приватного капіталу;

- такий розподіл прибутку, за якого обидві сторони є мотивованими досягати успіху в реалізації проектів;

- справедливий розподіл ризиків між органами влади та приватним сектором, для того щоб кожна сторона була відповідальною щодо реалізації проекту та захищеною від невдач.

Як вважає більшість сучасних вчених, що для нашої держави є характерним єдність владних і власницьких функцій, коли політичне лідерство дає невід'ємне право розпоряджатися власністю, а власність передбачає наявність політичного авторитету [9, с. 11]. Їх точка зору базується на тому, що така ситуація не сприятиме розвитку державно-приватного партнерства. Запровадження партнерської взаємодії у реалізації проектів, ускладнюється також проблемою корупції, яка знайшла свій розвиток не лише в органах державної влади, органах місцевого самоврядування, а й на міжнародному рівні.

Визначено, що основними напрямками впливу державно-приватного партнерства на розвиток соціальної та виробничої інфраструктури є:

- надання додаткових коштів для нових моделей фінансування громадських послуг та соціальної інфраструктури;

- забезпечення ефективності реалізації функцій місцевої влади і нових методів управління;

- визначення важливих соціальних потреб територіальної громади та оптимальне використання ресурсів.

Суспільна ж значимість державно-приватного партнерства полягає у тому, що в результаті застосування партнерства виграє суспільство як отримувач більш якісних та доступних послуг. Основне завдання місцевої влади — це формування соціально-економічної політики місцевого розвитку та забезпечення громадян якісними послугами. Цього можна досягти у взаємодії з приватним сектором, коли він бере на себе відповідальність за виконання не ключових для органів місцевої влади функцій, зокрема й таких, як забезпечення функціонування та утримання інфраструктури.

Партнерство органів влади і приватного сектору — це один із шляхів підвищення ефективності впровадження інфраструктурних проектів на місцевому рівні, вирішення важливих питань місцевого значення, задоволення потреб та інтересів територіальної громади щодо надання послуг. Але державно-приватна взаємодія не

замінює і не виключає відповідальність органів місцевої влади щодо прийняття управлінських рішень та пошуку і оволодіння новими методами та принципами професійного управління з метою задоволення суспільних потреб громадян.

Поняття державно-приватного партнерства визначає різні його аспекти та має суттєві відмінності при формулюванні. Однак поєднуючим елементом цього поняття є розуміння щодо отримання обоюдної вигоди державного та приватного секторів. Органи влади прагнуть надавати якісні гарантовані послуги для забезпечення потреб громади та ефективно використовувати ресурси для вирішення актуальних соціально-економічних завдань. Приватний сектор повинен отримувати прибутки для свого розвитку та розширення, тобто здійснення партнерської соціально-економічної взаємодії.

Державно-приватне партнерство являється інструментом у сфері розвитку соціальної інфраструктури, виконання органів влади своїх обов'язків і завдань для суспільства, забезпечення добробуту та якісних послуг, конструктивної взаємодії на політичному рівні.

Аналіз досвіду зарубіжних країн свідчить, що основними рисами, які характерні для механізмів забезпечення державно-приватного партнерства є:

- довготривалість відносин між органами публічної влади та приватними партнерами;

- збереження державної та комунальної форми власності на об'єкти під час впровадження механізмів управління інфраструктурою приватними партнерами;

- відкритість та прозорість органів публічної влади щодо визначення приватних партнерів;

- забезпечення надання якісних та здешевлених послуг як показник результативності та ефективності державно-приватного партнерства;

- поєднання ресурсів фінансово-кредитних установ під гарантії органів публічної влади;

- розподіл ризиків, визначення зобов'язань та відповідальності в договорі державно-приватного партнерства;

- забезпечення інтересів та потреб громади, контроль за якістю надання послуг приватними партнерами, обговорення та моніторинг проектів за участю громадських організацій [10].

Загалом основними пріоритетами забезпечення державно-приватного партнерства органами державної влади і органами місцевого самоврядування є: використання фінансових ресурсів приватних партнерів під час реалізації місцевих програм та проектів; скорочення бюджетних витрат на розвиток необхідних об'єктів та реконструкцію інфраструктури; впровадження прогресивних технологій. Важливою перевагою державно-приватного партнерства для приватного сектору є можливість інвестувати та приймати участь у соціально-економічних проектах розвитку регіону, міста, населеного пункту, отримуючи при цьому прибуток. Узагальнення світового досвіду свідчить, що недоліками застосування публічно-приватного партнерства є:

- реалізація короткострокових проектів, нетривале планування, недостатня ініціатива приватного сектору у участі соціально-економічного розвитку регіону та міста;



— наявність впливу прийняття політичних рішень діяльності державно-приватного партнерства, зокрема, юридичний прецедент перегляду угод з приватними партнерами;

— недосконале нормативно-правове забезпечення та невизначеність повноважень місцевих органів влади для укладення договорів з приватним сектором;

— затягування процесу проведення переговорів та підписання угод, результатом якого є висока вартість витрат у проектах [10, с. 6].

З огляду на вищевикладене, можна стверджувати, що процес здійснення державно-приватного партнерства можливий за умови законодавчих та нормативно-правових актів, які необхідно удосконалювати, проведення організаційних заходів щодо ефективного запровадження механізму державно-приватного партнерства на регіональному та місцевому рівні та належної підготовки державних службовців, посадових осіб місцевого самоврядування, представників територіальних громад.

Стратегія сталого розвитку "Україна — 2020" [11] лише зазначає про важливість впровадження державно-приватного партнерства, але механізми та інструменти державного регулювання державно-приватного співробітництва не визначаються.

Чинне законодавство України, яке регулює відносини державного та приватного сектору, має ряд недоліків та суперечностей і потребує подальшого вдосконалення.

Законодавчими актами у сфері державно-приватного партнерства, які регулюють загальні питання державно-приватної взаємодії є Цивільний кодекс України, Господарський кодекс України, Закони України "Про управління об'єктами державної власності", "Про оренду державного та комунального майна", "Про передачу об'єктів державної та комунальної власності", "Про режим іноземного інвестування", "Про здійснення державних закупівель", а також міжнародні договори України, згоду на обов'язковість яких надано Верховною Радою України.

Спеціальні закони: Закон України "Про державно-приватне партнерство" № 2404-VI від 01.07.2010 р., "Про концесії" № 997—XIV від 16.07.1999 р., "Про фінансовий лізинг" № 723/97-ВР від 16.12.1997., "Про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо гарантування прав концесіонерів" № 2880-VI від 23.12.2010 р., тощо [12; 13].

Водночас є низка нормативно-правових актів щодо забезпечення державно-приватного партнерства, а саме: постанова Кабінету Міністрів України "Про затвердження Порядку надання приватним партнером державному партнеру інформації про виконання договору, укладеного в рамках державно-приватного партнерства від 9 лютого 2011 р. № 81, постанова Кабінету Міністрів України "Порядок надання державної підтримки здійсненню державно-приватного партнерства" від 17 березня 2011 р. № 279, розпорядження Кабінету Міністрів України "Про схвалення Концепції розвитку державно-приватного партнерства в Україні 2013 р. — 2018 роки" від 14.08.2013 р. № 739-р., накази Міністерства економічного розвитку та торгівлі України "Про затвердження форми подання пропозиції щодо

здійснення державно-приватного партнерства" від 16.08.2011 р. № 40, "Деякі питання проведення аналізу ефективності здійснення державно-приватного партнерства від 27.02.2012 р. № 255, тощо [14—16].

Спеціальний Закон України "Про державно-приватне партнерство" визначає правові, економічні та організаційні засади реалізації державно-приватного партнерства, регулює відносини, пов'язані з підготовкою, виконанням та розторгненням договорів, які укладаються в рамках державно-приватного партнерства, а також установлює гарантії дотримання прав і законних інтересів учасників партнерства. Водночас аналіз Закону України "Про державно-приватне партнерство" свідчить, що документ має ряд суперечностей.

Статтею 1 Закону України № 2404-VI "Про державно-приватне партнерство" визначено, що державно-приватне партнерство — співробітництво між державою Україна, Автономною Республікою Крим, територіальними громадами в особі відповідних державних органів, що згідно із Законом України "Про управління об'єктами державної власності" здійснюють управління об'єктами державної власності, органів місцевого самоврядування, Національною академією наук України, національних галузевих академій наук (державних партнерів) та юридичними особами, крім державних та комунальних підприємств, установ, організацій (приватних партнерів), що здійснюється на основі договору в порядку, встановленому цим Законом та іншими законодавчими актами, та відповідає ознакам державно-приватного партнерства, визначеним цим Законом [17].

На думку експертів, Закон "Про державно-приватне партнерство" має певні неузгодженості, що можуть привести до монополізації влади у сфері державно-приватного партнерства уповноваженим державним органом та не сприятимуть прозорості реалізації проектів державно-приватного партнерства [18, с. 2].

Слід відмітити, що сам термін "державно-приватне партнерство" відтворює сутність відносин органів державної влади та приватних партнерів.

Однак, на нашу думку, цей підхід до визначення поняття державно-приватного партнерства визначає взаємодію держави та приватного сектору, не враховуючи механізм залучення громадянських інститутів у соціальній, політичній, економічній сферах суспільної діяльності, який є дуже важливий для впровадження державно-приватного партнерства та розвитку громадянського суспільства. Європейська практика свідчить, що на території Європейського Союзу поширеним є визначення цієї форми співробітництва як ППП — Публічно-приватне партнерство (PPP — Public-Private Partnership), який більш широко відображає партнерство на різних рівнях співробітництва та дозволяє впроваджувати інші форми публічно-приватної взаємодії.

Аналіз законодавчого забезпечення державно-приватного партнерства свідчить, що окремі положення законодавства не відповідають сучасним соціально-економічним умовам і потребують оновлення і вдосконалення.

Отже, для успішного функціонування державно-приватного партнерства в Україні існує низка перешкод: політична та соціально — економічна нестабільність у

країні, слабкі зовнішньоекономічні зв'язки України, необхідність значних матеріальних ресурсів для реалізації проектів, фінансові ризики для приватного сектору,

Особливу увагу необхідно приділити громадському контролю у сфері державно-приватного партнерства, як засобу забезпечення законності в діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування. Суб'єктами громадського контролю є громадські об'єднання і політичні партії, професійні спілки, молодіжні та інші громадські організації, органи самоорганізації населення, трудові колективи, збори громадян за місцем проживання, а також окремі громадяни.

Органи публічної влади повинні сприяти залученню громадськості до здійснення контролю в реалізації проектів державного приватного партнерства відповідно до законів України "Про об'єднання громадян", "Про звернення громадян", "Про інформацію".

Важливим напрямом розвитку державно-приватного партнерства є проведення низки соціально-економічних реформ, підвищення конкурентоспроможності, створення відкритої конкуренції, сприятливого інвестиційного клімату та покращення рівня інвестиційної привабливості приватних компаній.

Рівень розвитку державно-приватного партнерства в Україні є одним із основних показників ефективності функціонування бізнес-середовища.

### ВИСНОВКИ З ПРОВЕДЕНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ І ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ЦЬОМУ НАПРЯМІ

Підсумовуючи вищевикладене, слід відмітити, що важливим завданням розвитку державно-приватного партнерства є: підготовка кадрів для управління, оцінки, підготовки проектів на регіональному і місцевому рівнях; проведення прозорих конкурсних процедур; впровадження механізму партнерської взаємодії приватного і державного секторів з організаціями громадянського суспільства; здійснення інформаційного забезпечення державно-приватного співробітництва; надання державної підтримки на розвиток та реалізацію проектів на поворотній основі; залучення новітніх технологій; створення єдиного реєстру проектів державно-приватного партнерства; здійснення громадського контролю за проведенням конкурсу; можливість вільного доступу до інформації.

Таким чином, Україна зробила досить суттєві кроки в реалізації державно-приватного партнерства. Але для того, щоб забезпечити активне залучення інвестицій в інфраструктурні проекти на місцевому рівні, необхідно запровадити низку організаційних, економічних, інформаційних, фінансових, правових та інституційних зрушень.

#### Література:

1. Варнавський В.Г. Государственно-частное партнерство: проблемы становления / В.Г. Варнавский [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.strana-oz.ru>
2. Davis, Steve and Fairbrother, Peter / Private Finance Initiative (PFI) and Public Partnerships (PPPs): Defi-

nitions and Sources // School of Social Science Cardiff Universitv. Working Paper Series. 2003. — Paper 39.

3. European PPP report 2009. DLA Piper. — 404 p.
4. Спиридонов А.А. Государственно-частное партнерство: понятие и перспективы совершенствования законодательного регулирования / А.А. Спиридонов // Бизнес и власть: теория и практика взаимодействия. — М.: РАГС, 2010. — 190 с.
5. Паппас С. Політика ЄС у сфері державних закупівель: навч. посіб. / С. Паппас. — К.: КНУІМВ, 2005. — 125 с.
6. Гармонізація та синхронізація європейських та українських інноваційних програм: міжн. наук.-практ. семін., Київ, 15 черв. 2011 / За заг. ред. П. С. Смертенко, О.М. Зубарєв, І.І. Кульчицький, І.Б. Гагауз та ін. — К.: Сінта захід, 2011. — 84 с.
7. Public Private Partnerships And Community Participation On Applications Of Space Technology For Socio Economic Development Compi lation Of Policies And Practices In Selected Escape Member Countries // Economic And Social Commission For Asia And The Pacific, 2007. — Mode of access: <http://www.unescap.org/idd/pubs/> — STAS\_PPP\_and\_CP\_in\_space\_applications.pdf
8. Gerardael B What are public-private partnerships, are how do they differ from privatizations? "Finance& Development", 2001. Vol. 38. N 3=3. <http://www.imf.org/external/pubind.htm>.
9. Беззубко Л. В. Проблеми взаємодії органів місцевого самоврядування і громади / Л.В. Беззубко // Економіка будівництва міського господарства. "Державне управління". Т. 5. 2011. № 1. С. 31—39.
10. Дутко Н.Г. Європейський досвід державно-приватного партнерства / Н.Г. Дутко // Держ. упр.: теорія та практика [електронне фахове видання]. — 2010. — № 11. — Режим доступу до журн.: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals>
11. Про Стратегію сталого розвитку "Україна 2020" [Електронний ресурс]: Указ Президента України № 5/2015 від 12.01.2015 р. — Режим доступу : <http://www.president.gov.ua/documents/18688.html>
12. Закон України про концесії // Офіц. вісн. України. — 1999. — № 33. — 37 с.
13. Закон України про фінансовий лізинг // Відом. Верховної Ради України. — 2004. — № 15. — Ст. 231.
14. Про затвердження Методики виявлення, оцінки та управління ризиками, пов'язаними з державно-приватним партнерством [Електронний ресурс]: Постанова Кабінету Міністрів України від 16 лют. 2011 р. № 232. — Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/232-2011-%D0%BF>
15. Про затвердження Порядку надання приватним партнером державному партнеру інформації про виконання договору, укладеного в рамках державно-приватного партнерства [Електронний ресурс]: Постанова Кабінету Міністрів України від 9 лют. 2011 № 81. — Режим доступу // <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=81-2011-%EF>
16. Про схвалення Концепції розвитку державно-приватного партнерства в Україні на 2013—2018 р.р.: Розпорядження Кабінету Міністрів України № 739 від 14.08.2013 р. // Урядовий кур'єр [Електронний ресурс]. —

2013. — Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/739-2013-%D1%80>

17. Про державно — приватне партнерство: Закон України від 01.07.2010 №2404-VI [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2404-17.1>

18. Досвід та перспективи впровадження державно-приватних партнерств в Україні та за кордоном / Б.О. Винницький, М.І. Лендєл, Б.П. Онищук та ін. — К.: "К. І. С.", 2008. — 146 с.

References:

1. Varnavsky, V. G. (2007), "State-private partnership: problems of becoming", Gosudarstvenno-chastnoe partnerstvo: problemy stanovlenija, available at: <https://http://www.strana-oz.ru> (Accessed 20 February 2020).

2. Davis, S. and Fairbrother, P. (2003), "Private Finance Initiative and Public Partnerships: Definitions and Sources", School of Social Science Cardiff University. Working Paper Series, p. 39.

3. DLA Piper (2009), "European PPP report", available at: <https://www.minfin.bg/upload/8976/European+PPP+Report+2009.pdf> (Accessed 20 February 2020).

4. Spiridonov, A.A. (2010), Gosudarstvenno-chastnoe partnerstvo: ponjatie perspektivy sovershenstvovaniya zakonodatel'nogo regulirovaniya [Public-private partnership: concept and prospects for improving legislative regulation], RAGS, Moscow, Russia.

5. Pappas, S. (2005), Polityka YeS u sferi derzhavnykh zakupivel', [EU public procurement policy], KNUIMV, Kyiv, Ukraine.

6. Smertenko, S. Zubariyev, O. M. Kul'chyts'kyj, I. I. and Hahauz, I. B. (2011), Harmonizatsiia ta synkhronizatsiia ievropejs'kykh ta ukrains'kykh innovatsijnykh proqram, mizhnarodnyj naukovo-praktychnyj seminar [Harmonization and synchronization of European and Ukrainian innovation programs, international scientific-practical seminar], Kyiv, Ukraine.

7. Economic And Social Commission For Asia And The Pacific (2007), "Public Private Partnerships And Community Participation On Applications Of Space Technology For Socio Economic Development Compilation Of Policies And Practices In Selected Escape Member Countries", available at: [http://www.unescap.org/idd/pubs/STAS\\_PPP\\_and\\_CP\\_in\\_space\\_applications.pdf](http://www.unescap.org/idd/pubs/STAS_PPP_and_CP_in_space_applications.pdf) (Accessed 20 February 2020).

8. Gerardael, B. (2001), "What are public-private partnerships, are how do they differ from privatizations?", "Finance & Development", Vol.38., available at: <http://www.imf.org/external/pubind.htm> (Accessed 20 February 2020).

9. Bezzubko, L. V. (2011), "Problems of interaction between local governments and the community", Ekonomika budivnytstva mis'koho hospodarstva. "Derzhavne upravlinnia", vol. 5, no. 1, p. 31—39.

10. Dutko, N. H. (2010), "European experience of public-private partnership, electronic professional publication", Yevropejs'kyj dosvid derzhavno-pryvathnoho partnerstva, elektronne fakhove vydannia, Vol. 11, available at: <http://www.nbu.gov.ua/e-journals> (Accessed 20 February 2020).

11. President of Ukraine (2015), Decree "Sustainable Development Strategy "Ukraine 2020" available at: <http://www.president.gov.ua/documents/18688.html>

12. The Verkhovna Rada of Ukraine (1999), The Law of Ukraine "About the concession", Ofitsijnyj visnyk Ukrainy, vol. 33, p. 37.

13. The Verkhovna Rada of Ukraine (2004), The Law of Ukraine "About financial leasing", Vidomosti Verkhovnoi Rady, vol. 15, p. 231.

14. Cabinet of Ministers of Ukraine (2011), Resolution "On approval of the methodology for identifying, assessing and managing risks related to public-private partnerships", available at: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/232-2011-%D0%BF> (Accessed 20 February 2020).

15. Cabinet of Ministers of Ukraine (2011), Resolution "On approval of the Procedure for providing the private partner with the public partner information on the implementation of the contract concluded in the framework of the public-private partnership", available at: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=81-2011-%EF> (Accessed 20 February 2020).

16. Cabinet of Ministers of Ukraine (2013), Order "On approval of the Concept of Public-Private Partnership Development in Ukraine for 2013—2018", available at: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/739-2013-%D1%80> (Accessed 20 February 2020).

17. The Verkhovna Rada of Ukraine (2010), The Law of Ukraine "On public-private partnership", available at: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2404-17.1> (Accessed 20 February 2020).

18. Vinnitsky, B. O. Landel, M. I. and Onishchuk, B. P. (2008), Dosvid ta perspektyvy vprovadzhennia derzhavno-pryvathnykh partnerstv v Ukraini ta za kordonom, [Experience and prospects of public-private partnerships in Ukraine and abroad], K. I. S, Kyiv, Ukraine.

*Стаття надійшла до редакції 24.02.2020 р.*

[www.dy.nayka.com.ua](http://www.dy.nayka.com.ua)

Електронне фахове видання

**ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ**  
удосконалення та розвиток

**Виходить 12 разів на рік**

включено до переліку наукових фахових видань України  
з питань **ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ**  
(Категорія «Б»)

Наказ Міністерства освіти і науки України  
від 28.12.2019 №1643

e-mail: [economy\\_2008@ukr.net](mailto:economy_2008@ukr.net)

тел.: (044) 223-26-28

(044) 458-10-73